

A.K.

Houmaillen

Aino

Kalliosaari

Houraillen

Rakkaudenosoitukseni 80- luvulle

© 2019 Aino Kalliosaari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0749-4

Lainaukset:

Dingo – Nimeni on Dingo (1984) s.25

Dingo – Autiotalo (1984) s.27 ja s.52

Dingo – Aino (1984) s.32

Dingo – Jokainen aamu (1984) s.56

Dingo – Kulkuri ja kaunotar (1985) s.93

Dingo – Valkoiset tiikerit (1985) s.116

Dingo – Kirjoitan (1985) s.202

Dingo – Levoton Tuhkimo (1984) s.201, 257 ja 411

Dingo – Valomerkki (1985) s.228

Dingo – Lähetysaarnaja (1984) s.240

Tapio Rautavaara – Päivänsäde ja menninkäinen (1949) s.250

Dingo – Perhosen lento (1986) s.256

Dingo - Huumeita Japaniin (1984) s. 269

Dingo – Hän on se (1984) s.297

Dingo – Sinä ja minä (1984) s.356

Scorpions – No one like you (1982) s.414

Popeda – Pitkä kuuma kesä (1985) s. 438 ja s.439

Dingo – Sata rohkeaa laivaa (1985) s.438

P.S. Suosittelen, että kun törmäät näiden laulujen sanoituksiin, laita ihmeessä ne soimaan!

EKA LUKU

Isä, missä viivyt? Voi, kunpa tulisit jo kotiin, ajattelin helteistä horisonttia katsoen.

Odotin laiturilla lähellä Helsingin satamaa tammen alla. Aurinko paisto ihanaasti kasvoilleni, solisluilleni ja käsivarsilleni edestä päin. Lokit rääky saatanaan kovaa vasemmalla puolellani olevilla kiveillä. No se johtu varmaan siitä, että olin niiden reviiirillä. Mun tuurilla niiden reviiri oli tyyliin koko Suomen mittainen, koska ihan sama, missä olin, ne valitti mulle toisten asuintiloihin tunkeutumisesta.

Näin laivojen ja purjeveneiden tulevan ja menevän. Aallot murtuivat lujaa osuessaan niiden kylkiin. Vesi oli kirkasta kuin kristalli välkehtien auringonvaloska ja kirkkaammaksi sen kuitenkin teki kova helle. Olin melkein läikähtyä vaatteitteni takia kuoliaaksi kuin Saharan aavikolla kuljeksiva seikkailija, koska kankaat hiostivat jo muuten vähän hikistä ihoani. Mulla olisi ollut pokkaa mennä uimaan, siis ihan oikeesti, paikalla oli muutama ihminen nauttimassa lämmöstä ja rauhallisuudesta mun lisäksi. Olinhan mä hullu ilopilleri, joka teki mitä halusi. Iskä sanoi noin vähän väliä. Mutta olin myös ujo ja kiltti.

Olin siis odottamassa iskää. Se oli työmatkalla merillä viimeiset kolme kukaudesta kalastus- ja rahtilaivoilla. Hän oli vähän rikkaampi kalastaja kuin muut heikäläiset ja oli käynyt Ruotsissa, Norjassa ja Jenkeissä viemässä kalaa ja muuta kamaa ja saanut siitä lisäpalkkaa. Hän oli myös aika voimakas, joten jos joku työn tekijä väsyi loppuun fyysisesti raskaissa työtehtävissä, ei tarvinnut tehdä muuta kuin pyytää apua Topilta. Eli siis iskältä.

Mutta yhtäkkiä takaani alkoi tulla lisää ihmisiä. He juoksivat innoissaan melkein laiturin toiseen päähän. He olivat pääasiassa naisia ja lapsia. Laituri oli yhtäkkiä kuin lastentarha. En pitänyt melusta, joka lähti ”apinoista” ja se raapi hermojani.

- Saisivat pitää suunsa kiinni, kuiskasin itsekseni. Sitten näin laivan.

- Äiti kato! Tuolta isi tulee! joku pikkupoika huusi iloisena. Tajusin, että myös mun iskä oli siellä. Poimin äkkiä jalkojeni vierestä vaaleansinisen kiiltävän repun ja aloin juosta muiden ihmisten perässä kohti laiturin reunaa. Valkomusta laiva lähestyi koko ajan meitä. Se oli pienempi kuin luulin. Iskä kertoi puhelimesta, että se on 20 metriä pitkä. Se kuulosti paljolta, mutta... olin väärässä. Laivan peräkannella roikkui muutama iso verkko ja pari köyttä, jotka oli kerätty, mutta ne kuitenkin vähän roikkuivat laidan yli. Kun laiva oli pysähtynyt meidän eteemme, yhdestä oven tapaisesta jutusta laskeutuivat portaat. Kaikki alkoivat heiluttaa kovasti, joten mäkin tein niin. Tummanvihreä napatoppini nousi vähän ylös ja se oli niin ahdistavaa, koska edessäni olevien ihmisten kyynärpäät osuivat vatsanseudulleni ja alaselkääni. Eivätkä he edes pyytäneet anteeksi. Voi jumalauta!

Päätin itse olla kärsivällinen ja pysähdyin seisomaan erään pulskan naisen kohdalle. Hänen keltaisen mekkonsa helma liehui tuulessa. Aika paljonkin, koska yhdessä vaiheessa hänen pitkät alkkarinsa näkyivät aika pahasti ja se herätti erään pikkupojan huomion. Samalla pikkupojan äiti repi poikaansa korvasta ja saarnasi alkkareiden katselemisesta. Poika nauroi ja kiljui samaan aikaan ja se jostain syystä huvitti mua, ja nauroin hiljaa. Sitten työntekijöitä alkoi tulla portaita alas. Muut alkoivat juosta lähemmäs portaita, mutta mä jäin paikoilleni odottamaan iskää. Kalastajat, jotka lonksuivat väsyneinä alas portaita, oli joitain kolmekymppisiä äijä, joiden luokse juoksenteli heidän vaimoja ja pieniä lapsia. Äijät oli väsymyksestä huolimatta sen verran pirteitä, että he jaksoivat nostaa lapsiaan ilmaan ja sepittää runoja, joissa puhuttiin ikävästä ja ikuisesta rakkaudesta vaimoa kohtaan. Runot pursuivat kaksilla korvisrei`illä koristelluista korvistani ulos, koska en

kerta kaikkiaan kestänyt monen padan täydeltä lässytyksiä, vaikka mä itse lässytin eläimille ja vauvoille kuin holtiton! Ja sitten vielä vaimojen ”Voi rakkaani. Tiesin, että palaat kotiin. Meri otti vastaan kaipaukseni ja lähetti sen sinulle, mussukaiseni”- lausahdukset. Mussukaiseni. Tuo sana. Oli niin oksennusrefleksini käynnistävä sana, Kuka hitto tuon sanan oli keksinyt!?

Iskä ja äiti käyttivät tuota sanaa paljon, kun olin vauva ja taapero. Jos jompikumpi heistä kutsui mua tuolla nimellä, tein mutruilmeen ja yritin näyttää mahdollisimman vittuuntuneelta, mutta se ei ikinä onnistunut, koska aloin nauraa heti, kun mua kutitettiin vatsaan. Äitini sanoi kerran, että jos olisin pitänyt vielä paremmin pokkaa, musta olisi tullut hyvä näyttelijä komedioihin. Hän itseasiassa kerran yritti saada mulle roolin yhteen näytelmään koulussa, mutta olin kuulemma liian pieni pituudeltani. Äiti ei sen jälkeen yrittänyt koskaan roolinhakua. Ei koskaan...

Palasin muistelmistani takaisin todellisuuteen. Huomasin siirtyneeni levottomilla jaloillani vähän taaksepäin. Iskä ei ole vielääkään tullut? ihmettelin. Laitoin kädet korkeavyötäröisten kukkakuvioillisten puuvillahousujeni etutaskuihin ja tukeuduin oikeaan jalkaani. Tunsin kylmän kesätuulen hiipivän edessäni. Sitten tajusin, ettei ollut enää iltapäivä. Oli alkuilt! Olinko ollut pari tuntia, täällä ihmisten rykelmässä omissa ajatuksissani? Aiheuttiko haahuiluni liikaa huomiota? Aloin katsella ympärilleni. Puiden lehdet kahisivat ja auringonvalo paistoi kuumasti.

Pääni pysähtyi yhdessä vaiheessa, sillä näin vasemmalla puolellani porukan, jossa oli suunnilleen mun ikäisiä poikia. Heillä kaikilla oli farkut, joissa oli polvien kohdilla kulumat tai reiät. Lisäksi melkein heillä kaikilla oli vähän sotkuiset hiukset tai pörröiset permanentit ja parilla oli t-paidat, joiden kaula-aukot olivat sen verran syviä, että rintalihakset näkyivät selvästi. Muilla oli normipaidat. He polttivat tupakkaa ja ilmeisesti odottivat jotakin. Jännityin, kun pari heistä alkoi tuijottaa mua. Heidän silmänsä olivat salaperäiset ja kasvot oudolla tavalla viehättä-

vät. Niillä kaikilla *kuudella* pojalla oli terävät poskipäät, söpöt nenät (mistä tuonkin olin keksinyt?) ja melkein virheettömät kasvot. No... *arvet* kaunistaa, muistin iskän kerran sanoneen niin, kun valitin pikkuhaavoista jaloissani, koska olin kaa-
tunut soratiellä. Iskä ei välittänyt arvista tai muista ulkonäkövicioista, vaan kokonaisuudesta, joka on *meissä*. Vilkaisin uteliaisuudesta poikien poskia ja suiden ympäryksiä, joissa oli arpia vanhoista finneistä.

- En oikeen tiedä. Varmaan kirjoittaa ajatuksiaan käteensä. Ihme, ettei se oo saanut myrkytystä siitä permanenttitussista, joku heistä sanoi hiljaa kavereilleen. Niiden katseet kohdistuivat käsivarsiini. Onko niissä jotain vikaa? Onko ne läskit? Teinkö käsilläni jotain kummallista? ajattelin. Päätin tarkistaa asian. Katsoin käsivarsiani, ja mua alkoi hävettää. Musta permanenttitussi oli tehnyt piirroksia ja tekstejä. Ruusuja, aurinkoja ja katuja jalanjalkien kera. "Huomenta kultani, ikui-
nen maailmani", "Löydä paikka, missä saat nauraa" ja "Ikuinen maailmasi löytyy kyllä". Aika outoa... äiti sanoi yleensä nuo asiat mulle. Ei hittosaatana. Tuhrasin *niillä* itseäni ajatuksissani, ja he huomasivat sen. Mitä muuta outoa olin tehnyt?! Vatsaani alkoi sattua, koska mua hävetti niin paljon minä itse. En tajunnut vähään aikaan yhtään mitään. Enhän minä... voi... -nut tehdä tämäntapaista enää, jos olin reaalisuudesta hetken aikaa poissa. Tässä tapauksessa olin enemmän kuin hetken ajatuksissani! Tunsin itseni haavoittuvaiseksi kuin hauras lasi, josta tulisi hetkenä minä hyvänsä kaikki pihalle. Halusin laittaa villatakkini päälleni *suojaksi*. Kyy-
kistyin avaamaan reppuni ja penkomaan sitä. Sitten huomasin, ettei mulla ollut kenkiä jaloissa. Hätäännyin, koska sain ne tädiltäni pari päivää sitten. Olin varmasti tehnyt niille jotain, kun niin sanotusti hourailin. Mulla ei ilmeisesti voinut mikään pysyä tallessa, sillä olin liian levoton ollakseni edes ihan okei. Aina piti tapahtua jotain epänormaalia tai huomiota herättävää. Teki mieli huutaa kohti horisonttia ja itkeä.

Villatakki oli mulle kaksi kokoa liian iso. Se näytti hattaralta, jota lapset hi-moitsevat. Sujahdin siihen lämmittelemään, muttei se tehonnut paljaisiin varpai-siini, jotka olivat käpristyneet kuivaa laituria vasten. Laitoin villatakin taskuun permanenttitussini. Perseeni alapuolelle ylettyvä villatakkini liehui kuin lippu tan-gossa ja reppu oli vasemmalla kädelläni kiltisti paikoillaan. Ne olivat vastakohdat toisilleen.

Korviini kantautui askeleita laivasta tulleista portaista. Samalla tajusin mui-den ihmisten läsnäolon. He olivat siis laiturilla parin tunnin jälkeenkin. Mitä hittoa ihmiset! Olin myös heitä lähempänä. He olivat ilmeisesti jääneet oleskelemaan ihan huvin vuoksi.

Näin tyypin, joka alkoi kävellä portaita alas, mutta se ei ollut isäni. Eikä ku-kaan heistä kolmekymppisistä äijistä. Se oli...! Sori. Kehoni sai hyvällä tavalla ”shokin”. Se oli... poika. Sillä oli terävät poskipääät, vapaat sotkuiset vaaleat hiuk-set, söpö nenä (taas!), vähän ruskettunut iho, syvä kaula-aukkoinen t-paita, fark-kushortsit ja U-P-E-A kroppa. (Hän näytti myös hieman Neumannilta pari vuotta nuorempana ilman takatukkaa. Ei ihan, mutta hieman). Hetken aikaa luulin hänen olevan rocktähti jostain toisesta maasta. En kuullut enää muita ääniä tai nähnyt muita kuin sen pojan. Hänen hiuksensa ”lensivät” tuulessa ja hän oli muutenkin rennon oloinen. Rintalihakset näkyivät pikkuisen, kun hän korjaili vaaleansinistä farkkutakkiaan. Yhtäkkiä hän nosti päätänsä enemmän. Apua! Iik...! Hänen sil-mänsä! Ne olivat merenvihreät ja niin söpön näköiset. En ollut ikinä nähnyt tuon näköistä *unelmaa*.

Aino, ole normaalisti! käskin itseäni. Huomasin, että suuni oli ammolleen, joten suljin sen. Katsoin laivaa ja poikaa vuorotellen. Aloin käydä levottomaksi ja halusin pomppia ja kiljua ja nauraa. Emmä... apua! Otin reppuni syliini ja rutistin sitä kuin pehmonalleani. Suljin silmäni hetkeksi ja kuljin kaksi askelta eteenpäin. *Rauhallisesti* eteenpäin. Avasin silmäni nopeasti ja sitten... näin tarkemmin, kuinka söpöt silmät hänellä oli.

Hän katsoi mua! Se sai perhoset lepättelemään vatsanpohjassani. Teinkö mä jotain outoa? se oli eka ajatukseni. Mulle tuli semmoinen tunne, että tein jotain noloa. Alkoi pelottaa, että nauraako hän mulle? Entä leviääkö mun nolot jutut kaikkialle? Halusin paeta. Äkkiä karkuun! ajattelin. Harppasin askeleen taaksepäin ja samalla tapahtui jotain, mitä en osannut ennustaa: hän hymyili ja katsoi silmiini. Mä lopetin peruuttamisen. Kaikki mussa rentoutui. Olkapääni lakkasivat tavoittelemasta taivasta. Rentouduin niin paljon, että käsieni puristuksissa ollut reppuni tippui jalkojeni eteen. Hupsis, ajattelin, mutta se sai mut vähän nauramaan. Näin, että hänkin vähän nauroi. Ja sitten hän jatkoi portaiden astelua.

Minne hän menee? mietin. Yhtäkkiä mulle tuli tarve mennä laiturin reunalle katsomaan vedestä kuvajaistani. Musta tuntui siltä, että ulkonäössäni oli muutakin vikaa kuin käsissäni olevat taideteokset. Onneksi se poika ei nähnyt niitä, koska villatakkini hihat peittivät ne! Huh... Hölkkäsin karhean puulaiturin reunalle. Tunsin, kuinka vähän jäässä olleet varpaani hankasivat lautoja vasten. Laskin päättäni veden suuntaan. Ei juma! Ymmärsin, miksi hän hymyili mulle. Apua... olin punastunut. Aloin kosketella kasvojani ja vaaleata permanenttiani hätäisesti hengittäen. En voinut käsittää, miten joku poika sai aikaan tällaisen *ilmiön* ja mun rinnassa tuntui oudolta. Pelästyin vähän ja astelin taaksepäin nopeasti. Kantapääni pitivät kovaa ääntä. Ja koska olin puulaiturilla, niin askeleet tietenkin kuuluivat monen lähellä olevien ihmisten korviin. He katsoivat mua kuin jotain känniläistä, mutta lopettivat sen parin sekunnin päästä. Seisoin siinä hetken aikaa rauhoittamassa hepulikohtaustani ja olin tuntevani, että kuuluisin tähän paikkaan, koska se poika käveli portaita alas ja näin hänet. Tuntui, että mua vedettäisiin alas, vaikka jalkani olivat maassa. Ne pettäisivät kohta alta, ajattelin. En antanut niin tapahtua.

Huomasin, että olin jättänyt reppuni entiselle paikalleni. Hups... juoksin takaisin sinne. Onneksi reppuni oli siellä. Mutta sen vieressä oli kenkäni. Miksi ne

oli siinä? Joku oli löytänyt ”valkoiset” tennarini. Mutta *kuka?* Tunsin itseni tyhmäksi. Näin lapun kengissäni numero kolmeseiskan kohdalla. Se oli taitettu neljään osaan ja oli ruutupaperia. Ohutta sellaista. Tartuin siihen ja avasin sen.

Nää löytyi tammen läheltä. Otin ne juuri ennen kuin rakki ehti pilata ne. Muista sekoilla vähemmän. T: Nira

Ne olivat ne tyypit, jotka näki mut töhräämässä käsiäni ”ajatuksillani”! Joku heistä palautti ne. Käänsin katseeni heitä kohti. Yritin saada selvää, kuka heistä toi kenkäni. Heillä oli melkein samanlaiset kampaukset (hiukset olivat tietenkin eri väriset). Lukuun ottamatta kahta, joilla oli siili. He olivat varmaankin armeijan suorittaneita. Sitten tajusin, että he kaikki olivat vähän vanhempia kuin mä, kun katsoin heidän parransänskiään. Mutta yksi heistä oli selkä muhun päin.

- No niin tsekkaa tonne. Nyt se tyttö katsoo tännepäin. muut sanoivat sille. Ei apua! Se tyyppi olikin se poika! Ne muut olivat sen kavereita. Poika käänsi katseensa mua kohti. Hän kohautti leukaansa ja virnuili söpösti. Hih! Hän on siis Nira! keksin sen. Hän toi kenkäni silloin, kun olin korjaamassa itseäni. Mä hymyilin hänelle vastaukseksi. Käännyin heistä poispäin ja sidoin kengännauhani ja tunsin itseni taas normaaliksi. Kaikki oli tallella. Piti vain toivoa, ettei iskä huomaisi käsiäni. Muuten hän saattaisi huolestua. Ihme muuten, etten ollut saanut vielääkään myrkytystä (En edes tiedä, voiko permanenttitussista saada semmoisen myrkytyksen. Ne tyypit sanoi varmaan vitsillä tuon myrkytysjutun). En ollut ikinä piirtänyt itseäni permanenttitussilla, joten olin vähän peloissani. Tiesin pari poikaa ja tyttöä, jotka tekivät niin ihan koko ajan. He kertoivat, että se menee pois tärpätillä, mutta he pitivät itse tussipiirroksia niin kauan, kunnes ne haalistui. No... he eivät muutekaan välittäneet kehonsa hyvinvoinnista. Epäilin, että he olivat vähän masentuneita. Kulkukoiria, mutta ihmisen muodossa. En halunnut olla heidän saappaisaan.

- Aino! iskä huusi nimeäni. Hän tuli *vihdoinkin* laivasta ulos! Heilutin iloisena ylöspäin. Iskällä oli raidallinen t-paita, musta nahkarotsi, Leviksen farkut, hieman sotkuiset maantienruskeat hiukset, iso ankkuritatuointi oikealla käsivarrella ja ruskettunut iho, jonka sävy oli kuin afroamerikkalaisen ihonväri (en ole rasisti!). Hän hölkkäili portaita alas. Mua alkoi itkettää, mitä lähemmäs hän tuli laituria. Kolme kuukautta tuntui uskomattoman pitkältä ajalta ilman iskää. Mulla oli häntä niin kova ikävä. Hän oli ainoa, joka osasi tehdä hyvää pizzaa! Olin joutunut kestäämään tädin keittoja ja pataruokia kolme kuukautta! Tädin olisi ollut syytä mennä kokkikouluun. Totta kai mulla oli muutenkin ikävä iskää hei! (Oli kuitenkin hyvä dieetti, vaikka muutenkin urheilin ja söin terveellisesti)

- Iskä! huusin nyhyttämällä. Juoksin niin kovaa kuin pystyin, mutten päässyt kuin muutaman askeleen päähän, koska iskä oli nopeampi askeleissaan kuin mä. Syöksyin isken syliin ja pyörähdettiin yksi kierros. Hän nosti mua ylöspäin samalla kun halasin. Taivutin molemmat jalkani taakse ylöspäin ja kuvittelin lentäväni vapaasti korkealla taivaalla. Laskettuani painoin pääni isken kainaloon. Nyhytyin ja niistin sisäänpäin. Isken syli oli niin lämmin ja tutunoloinen, vaikken ollut nähnyt häntä pitkään aikaan.

- Mä rakastan sua! sanoin melkein huutamalla. Iskä hyssytteli hiljaa ja pussasi päähäni. Hän silitti päätäni ja nauroi vähän, koska tiesi, että olin samanlainen itkupilli kuin äitini oli. Mäkin hymyilin ja nauroin vähän myös. Pyyhin kyyneleet silmistäni ja poskistani pienillä kapeilla sormillani, en käsilläni, koska niissä oli *ne*... Ja otin pääni pois isken kainalosta ja palasin normaaliin seisoma-asentoon. (Meillä jokaisella on oma mielipiteensä normaalista seisoma-asennosta, joten... mielestäni normaali seisoma-asento ei ole tikkuasento, vaan se, että nojaa jommallakummalla jalalla jotenkin jännästi... äh! En osaa selittää. Varmaan tajusit (vai tajusitko?). Seisoin siinä asennossa).

- Oletpas sä kasvanut! isän nolo puoli tuli heti esiin. - Olet jo iso tyttö, hän jatkoi.

- Oon itseasiassa nainen! korjasin marisevalla äänellä kädet puuskassa ja katsoin iskää pikkutyttömäisellä olemuksella.

- Mulle sä oot aina isin pikkutyttö, hän näsäviisasteli lässyttäen ja kosketti poskeani. Iskä jaksoi välillä olla tuollainen. Mutta sellaista se oli, kun hänellä oli työmatkoja joka toinen kuukausi ja ne kestivät yleensä viikosta yhteen kuukauteen. Tämä oli kuitenkin joku erikoistymämatka, jossa hoidettiin isoja kala- ja polttoainetilauksia Ruotsiin, Norjaan ja Jenkkeihin, tehtiin pitkäkestoisia kalastusretkiä Itämerellä, Atlantilla ja Pohjanlahdella. Rekka- ja lava-autoilla kuljetettiin tilauksia mailla eri kaupunkeihin. Iskä oli kertonut nämä puhelimessa.

- Etkö sä voisi lopettaa mun nolaamista?! käskin pala kurkussa, koska tiesin niitten jatkien olevan näköetäisyydelläni. Huokaisin syvään ja tönäsin häntä vasemmasta olkapäästä. Hän ei liikahtanutkaan, vaikka tönäsin ”kovaa”.

- No okei, hän vastasi. Mutta sitten... hän yritti leikisti olla cool. - Mikä meininki? Sulla on ollut varmasti niin kivaa, kun olet saanut olla yksin himassa. Jou! ”Siis tää on niin siisti! Mulla on niin nastaa. Voin syödä kaiken ruuan ja shoppailla kalliita rättejä. Siis IHAN SAMA”, hän imitoi. Me molemmat aloimme nauraa. Tuo äskeinen oli niin totta, koska se kuvasi mua niin hyvin! Mä itseasiassa olin syönyt kaiken ruuan ja törsännyt rahani. O-ouu... Sitä paitsi mä käytin yleensä aika vähän rahaa kesälomaisiin, mutta tänä vuonna sitä oli mennyt jostain syystä paljon... hihih!

Vilkaisin jatkien suuntaan. He kääntyivät äkkiä toiseen suuntaan ja olivat kuin eivät kuulisi mitään. Se pörröpääblondi nauroi vähän hiljaa ja kääntyi sitten samaan suuntaan kavereittensa kanssa.

- Miten se sun työmatka muuten meni? kysyin. - Haluaisin tietää kaiken siitä. Kertoisitko siitä nyt vähän?

Huomasin kuitenkin, ettei iskä kuunnellut. Hänen katseessa oli jotain outoa. Hän ei edes katsonut muhun, vaan vasempaan yläviistooni. Otsaan ilmestyi uurreita, joita tulee, kun ihminen on vihainen tai hämillään. Iskä oli molempia,

arvuuttelin. Mäkin käännyin katsomaan taaksepäin. Siellä oli Nira ja hänen kaverinsa. Miksi ihmeessä iskä tuijotti heitä? Oliko jotain tapahtunut? Muistiini palautui se hetki, kun Nira tuli ulos laivasta. Rupesin miettimään, että mitä hän teki siellä. Katsoin vuorotellen kohti portaiden yläpäättä, iskää ja Niraa ja hänen kaveritaan. Hei...! Tapahtuikohan siellä työmatkalla jotain?!

- Iskä?... iskä! kavahdin. Iskä päästi mua vilkaistessaan ömm- äännähdyksiä ja mietti, mitä sanoisi. Hän ei katsonut muhun, kun kysyin, miksi hän oli vähän vihaisen näköinen.

- Käyn tupakalla nopeesti. Mennään sitten hakemaan auto. Ja älä sitten unohda ottaa reppuasi, iskä kiersi aiheesta. Hän heitti hymyn ja käveli nopeasti rupattelemaan ja polttamaan parin työkaverinsa kanssa. Ja mä jäin taas itseni ja taideteosten kanssa.

- Hei Aino! yksi iskän viiksikkäistä työkavereista heilutti kättään ja moik-kasi.

- Moi! vastasin, vaikken yhtään tiennyt, kuka hän oli. Tiesin ainoastaan yhden iskän työkaverin nimeltä, ja se oli yksi Jukka. En ole itse tavannut häntä koskaan, mutta iskä oli joskus kertonut hänestä. Hän oli kuulemma aikamoinen rämäpää sotkuisella takatukalla ja lukuisilla temmellyksillään. Hän oli tuntenut iskän pikkupojasta asti ja jakoi salaisuuDET hänen kanssaan. Mä itse en tiennyt niitä, koska en kuunnellut heidän välisiä keskustelujaan, vaan katsoin taivasta, koska se oli sininen ja kaunis.

Toivoin, että olisin tavannut hänet ja jutellut hänen kanssaan joistain ju-tuista, muttei hän ollut mukana tällä matkalla. Hän oli saanut vakavan flunssan pari päivää ennen laivakeikkaa ja ei ollut muutenkaan kauhean hyvässä kunnossa, ja hän ilmoitti siitä pomolleen, jolta iskä sitten kuuli. Jos hän halusi pysyä hereillä, hänen päänsä päällä piti kuulemma pitää jäänkylmää pyyhettä. Iskä kertoi mulle

Houraillen on rakkaus- ja kasvutarina. Se on kertomus 17-vuotiaan Ainon kesästä vuonna -86. Keskeisinä teemoina toimivat nuori rakkaus, erilaisuus ja sen hyväksyminen, kiusaaminen, perheen sisäiset suhteet sekä vahvana myös naiseksi kasvaminen, nuoren elämän herkkyyks ja tuon ajan nuorisokulttuuri.

Nuori kirjailija on kirjoittanut tämän teoksen 17-vuotiaana ja se on Houraillen- trilogian ensimmäinen osa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi